

Zorica.

Spisal *Dimitrij Ivanov.*

Ljubo solnce je zasijalo gorkeje na zemljo, in zadnji sneg je izginil iz skritih dolin in osojnih krajev. Po tratah in logih je ozelenelo drevje, in iz še mokrih tal so se prikazovali prvi otroci pomladi — rumene trobentice in beli zvončki. Gozdi so se zopet ogrinjali v svojo zeleno obleko. Ptice pevke so se vračale v naše loge, se nastanile v njih ter si delale gnezda. Po tleh pa so začele laziti razne žuželke, večje in manjše, a po tratah so se zibali prvi metulji.

Vse je oživel, povsod je klilo novo življenje. V mojem srcu pa je vladala tedaj smrtna tišina, in o življenju ni bilo znamenja . . .

I.

Priroda je vstajala in se oživljala, v poltemni, gorko zakurjeni sobi pa je pojemale mlado življenje. Zorica je bila bolna, hudo bolna.

V sobi je vladala smrtna tišina. Poleg postelje bolnega deteta je sedela žalostna mati in pazila na vsak njegov dihljaj.

»Mama, prosim, daj mi vode, tako me peče tu notri«, je vzdihnila večkrat bolnica.

In mama ji je dala vode, a ni je mogla užiti ubožica. In spet je bilo nekaj časa vse tiho, dokler ni zopet začela Zorica:

»Mama, kdaj pa prinese Ema rožic? Jaz bi jih imela tako rada. Pa tistih belih in pa onih, ki so pisane.«

In mama je tolažila Zorico, da naj le še malo počaka, da bo Ema kmalu prinesla rožic, kakršnihkoli si želi.

»Mama, pa podobice mi pokaži, one, ki sem jih gledala zadnjič.«

In mama je pokazala podobe, ki jih je gledala Zorica že zadnjič. A danes ji niso ugajale. Dejala je, da jo gledajo vse gospe in vsi gospodje tako hudo, da jo nimajo nič več tako radi kakor zadnjič, ko je bila še zdrava.

»Gotovo so hudi name, ker sem bolna. Pa kaj ne, mama, da bom kmalu zopet zdrava in da bom potem zopet smela iti na izprehod po rožic? Pa kaj ne, mama, da mi boš kupila punčko, pa prav veliko in lepo! In na izprehod jo povedem in rožic ji natrgam, da jih bo komaj nesla domov.«

In mama jo je tolažila in jo zagotavljala, da bo kmalu zdrava, da pojde lahko po rožic in tudi punčko ji bo kupila, pa veliko, kakršne še do sedaj ni imela . . .

Zvesto je poslušala Zorica mater, potem pa je zaprla oči in ležala mirno in nepremično kakor bi bila mrtva.

II.

Zorica je bila hudo bolna. Imela je vratico. Trpela je mnogo, a potrpežljivo je prenašala vse. Mama že ni imela nobenega upanja več, da ji ozdravi hčerka. Tudi zdravnik je zmajeval z glavo.

Vsi so stali okolo Zoričine postelje: mama, papa, Ema in drugi. Le Marte in Vladka ni bilo. Oba sta bivala v oddaljenem mestu, kjer sta hodila v šolo. Obiskat in se posloviti od svoje sestrice pa nista smela priti, ker je imela Zorica nalezljivo bolezen.

Težko je sople bolnica, in videlo se je, da njene moči že pojemajo in da bo kmalu morala umreti.

Po sobi se je čulo le tiho ihtenje . . .

Ni bilo dolgo potem, in Zoričina čista dušica je odplavala v spremstvu nebeškega krilatca tja gor nad zvezdice . . .

III.

V mrtvašnici je ležala, v beli krsti sredi vencev in rož na mrtvaškem odru.

Pa saj ne veste, koliko rož so bili postavili okolo odra in koliko vencev položili okolo krste. Kako bi se bila pač Zorica razveselila, ko bi oživila. Oh, rožic, po katerih je povpraševala še v bolezni, teh je bilo tu sedaj na kupel! A Zorica jih ni mogla vonjati. Spavala je sredi njih in okolo čela je imela venec iz belih rož — znak svoje nedolžne duše.

V soboto popoldne smo jo pokopali.

Nebo je bilo jasno, in pomladno solnce je sijalo v odprto jamico v zadnji pozdrav ubogi Zorici.

Prst je padala na krsto. Iz jame pa je odmevalo votlo, ko je padala prst na krsto in jo kmalu zakrila našim očem . . . Uboga Zorica je bila skrita za vedno . . .

Odšli smo domov.

Dva dni pozneje pa je padel nov sneg na že ozelenelo prirodo. Pobelil je vse in pokopal pod seboj tudi cvetice na Zoričini gomili. In prav! Saj pač ni bilo nikogar, ki bi jih gledal in trgal, ker ona, ki jih je ljubila, je ležala v mrzli zemlji . . .

Otrokove sanje.

*Ah, te sanje, lepe sanje:
Zlata lestva se iskri,
in na zemlji in na nebu
zlata lestva ta sloni.*

*Gori, doli po tej lestvi
božji angelci hité,
cvetje kodre jim ovija,
in očesca jim žaré!*

*Ej, kako jih je pri zibki
spanček angelčke sprejel!
Z njim so skupaj lahko, lahko
vsi zasibali zibel . . .*

*»V zibki, ti zaspanček drobní,
hočeš — na! — srebrni groš?
Pa si kupi vse po želji,
da vesel že končno boš!*